

MIJN KOTGEBUUR HAD RUST, IK NIET

De studententijd: ‘the best days of your life’, zeggen ze. Mijn studententijd staat me in elk geval nog goed voor ogen. Vooral mijn laatste jaar springt eruit.

Broeder van liefde

Laat me bij het begin beginnen. Of tenminste: bij het begin dat ik me nog goed kan herinneren. Ik was twaalf toen we op school bezoek kregen van de ‘Broeders van Liefde’. Een paterorde die vooral zorg verleende aan mensen met een visuele beperking, zeg maar aan blinden. Ik was zo geraakt door hun presentatie dat ik meteen ‘Broeder van Liefde’ wilde worden. Ik moest alleen nog mijn moeder zien te overtuigen. Maar dit bleek minder eenvoudig dan gedacht: mijn ma was niet gemakkelijk van de wijs te brengen. Zelfs een bezoek van één van de paters zelf, die mijn moeder erop wees dat ze een onverantwoorde opvoeding gaf door mijn vraag niet in te willigen - stel je voor welke argumenten ze daarvoor gebruikten - kon haar niet

over de streep trekken. ‘Als je achttien bent en dan nog steeds overtuigd ben van je keuze, dan laat ik je gaan.’ Het heeft niet tot mijn achttiende geduurd voor de kogel door de kerk was. Op mijn vijftiende leerde ik mijn eerste vriendinnetje kennen en ik was meteen ‘broeder van liefde’. Mijn kap ging mee over de haag en mijn ma had groot gelijk.

Badwater

Toch bleef ik me geruime tijd engageren binnen de katholieke kerk. Het organiseren van jeugdvieringen lag me wel. Op zeker moment wilde ik zelfs een sociaal netwerk opzetten om regelmatig bejaarde mensen te bezoeken. Uiteindelijk gaf ik echter aan alles de brui, door negatieve ervaringen met pastoors. Vooral de toestand van een pastoor die alcoholist was,

deed me de das om. Voor mij hoefde het allemaal niet meer. Spijtig genoeg smeed ik het kind met het badwater weg.

Wieltjes

Als student bouwde ik een levensfilosofie op die volgens mij goed in elkaar zat. Daarmee won ik heel wat discussies met medestudenten. In die tijd liep trouwens alles op wieltjes: ik studeerde orthopedagogie en had niet bepaald grote moeite met de examens. Ook mijn stageperiode beloofde voortreffelijk te worden. Nog voor ik mijn stage beëindigd had, wist ik al dat ik in die gehandicaptenvoorziening vast werk zou krijgen als groepsleider, verantwoordelijk voor een viertal leefgroepen. Ik kreeg de kans om zelf mijn leefgroepen te bepalen en koos drie groepen uit van

volwassenen met een matig tot ernstige verstandelijke beperking. Eerder uit nieuwsgierigheid dan als uitdaging, nam ik ook een leefgroep van volwassen vrouwen met een heel zware verstandelijke beperking onder mijn hoede.

Routineleven

Ik had me voorgenomen om projecten op te zetten die deze vrouwen een menswaardiger

bestaan konden aanbieden. Hun voornaamste activiteit bestond uit eten en vaak deden ze aan automutilatie (zichzelf pijnigen). De begeleiding bestond uit niet veel meer dan verzorging en nog eens verzorging. Zulke situaties roepen bij jezelf vragen op. Eén daarvan was: 'Wat kan ik hen aanleren om hun routineleventje te doorbreken?' Vooreerst was hun taalvaardigheid zo goed als nihil. Ik kon hen hoogstens leren eten met een lepel, maar

Ik had me voorgenomen om projecten op te zetten die deze vrouwen een menswaardiger bestaan konden aanbieden.

**Wat kon ik
nu verkeerd
doen met het
aanvaarden
dat Christus de
toegang was tot
God?**

wat was daarvan de zin? Op restaurant eten konden ze niet. Zelf hadden ze het nodig om geïsoleerd te worden in een soort kooi, zodat ze de omgeving en zichzelf zo weinig mogelijk konden pijnigen. Ze konden niet deelnemen aan het gewone gezinsleven. Materiële dingen, waaraan wij groot belang hechten en die ons enigszins opkrikken, betekenen voor hen niks. De mode, een mooie wagen, een vriend, een prachtige film ... het kon hen allemaal gestolen worden.

Ze hebben mij doen nadenken. Wat kon ik hen bieden? Hoe kon ik hen bereiken? Op dergelijke ogenblikken neem je je eigen leven onder de loep. Wat was nog de betekenis van mijn werk, als ik niet echt wist hoe ik hen gelukkig kon maken? Wist ik het zelf allemaal zo goed? Mijn stageperiode werd in die zin een tijd van veel vragen. Een periode waarin ik besepte hoe onrustig het allemaal in mij

wel was.

Ook mijn prachtige vriendin kon me niet echt een antwoord geven op die vragen."

Revolutie

In die periode kwam er naast mijn studentenkot (= studentenkamer) in Kortrijk een ander kot vrij. Een klasvriendin was net op zoek naar een kamer voor haar vriend. Hij trok dus in hetzelfde gebouw in. Deze jongeman had toch een aantal rare trekjes. Vooreerst hing hij posters op met spreuken als 'Jezus in je hart, revolutie in je leven.'

Ik dacht meteen: 'Wat heb ik nu binnengehaald?!' Nog één van die rare zaken was hoe hij de zondagavond op zijn kamer aankwam. Voor mij was dit een dieptepunt: het weekend was voorbij en de lessen stonden weer voor de deur. Dit dieptepunt werd pas

tegen het einde van de week terug overwonnen. Maar voor hem bestond er precies geen dieptepunt. De zondagavond kwam hij telkens al fluitend de trap op. Stel je voor!

Kinderlijk naïef

Maar hoewel ik mijn kotgenoot als een rare kwast bestempelde, raakte ik toch stilletesaan met hem bevriend. Ik werd vooral aangetrokken door de rust die hij uitstraalde. De zondagavond aankomen op kot was voor mij bijna hetzelfde als geconfronteerd worden met die vele vragen waar ik geen antwoord op wist. En dat was frustrerend. Mijn kotbuur leek daar, hoewel hij een vergelijkbare stageplaats had, geen last van te hebben. Hij had iets wat ik niet had. Die rust weer ... Op zekere avond hadden we het over 'geloven'. Ik was enigszins verrast, maar vooral verward over zijn 'kinderlijk', 'naïef' geloof. Hij

praatte over God alsof Hij ook werkelijk bestond. Ik moest wel toegeven dat er iets of iemand was, maar geloven dat er een contact mogelijk was met een persoonlijke God, leek me toch vergezocht.

Paardenbril

Nog diezelfde avond zou ik hem met de Bijbel zelf aantonen dat Christus niet meer was dan een goed mens. En dat Zijn dood niet zoveel te betekenen had. Ik zou... Mijn kotbuur leek echter alles toch grondig onderzocht te hebben. Zijn antwoorden waren sterk afgewogen. En ik die dacht dat geloven niets anders was dan een paardenbril opzetten, verstand op nul draaien en een sprong in het duister maken.

Eerlijk, ik had weinig tegenargumenten en werd er zelf heel onrustig door. Maar het was er hem blijkbaar niet om te doen zijn mening te verdedigen. Hij had het steeds over Christus'

opoffering voor ons, waardoor we de vrije toegang krijgen tot God. Het leek me te eenvoudig. Mijn studentenbrein kon daar niet bij. Hij zei: 'Als je God ernstig zoekt...'

Mijn argument 'de Bijbel staat vol tegenstellingen' strandde meteen. Toen hij me een bijbel aanreikte met de opmerking: 'Dan moet het niet moeilijk voor je zijn om er meteen enkele te tonen', voelde ik me rood aanlopen. Ik moest toegeven dat ik nog nooit de Bijbel had gelezen. Het was van horen zeggen...

Lijfspreuk

Ik heb uiteindelijk zelf een keuze gemaakt. Wat kon ik nu verkeerd doen met het aanvaarden dat Christus de toegang was tot God? Ik hoefde niemand mijn keuze te vertellen en ik zou wel snel ondervinden of het ook 'werkte'.

Wel, het werkte. Er kwam een grote, onbeschrijflijke innerlijke rust over me. Niet dat ik op al mijn vragen een pasklaar antwoord kreeg, maar ik werd geconfronteerd met een God die groter was dan mijn vragen. Die innerlijke rust was voor mij het grootste bewijs. Vroeger was mijn lijfspreuk: 'Wanneer men die rust niet in zichzelf vindt, is het nodeloze moeite haar elders te zoeken' (*La Rochefoucauld*).

Ik heb ervaren dat die rust wel eerst buiten jezelf moet gezocht worden, eer je ze vindt in jezelf. Zolang de relatie tussen God en jezelf niet hersteld is, mis je die innerlijke rust. Jezus' uitnodiging - 'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven' - is een werkelijkheid, geen fictie.

Yvan Thomas